

DREPT PENAL

PARTEA GENERALĂ

I. Infracțiunea

I. Recidivă postexecutorie. Grațiere condiționată

C. pen., art. 37 alin. (1) lit. b)

Inculpatul care a săvârșit din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, după împlinirea termenului prevăzut pentru grațierea condiționată a unei pedepse anterioare cu închisoarea mai mare de 6 luni, se află în stare de recidivă postexecutorie, fiind îndeplinite condițiile stabilite în art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 2589 din 27 august 2008

Prin sentința nr. 281 din 10 martie 2008, Tribunalul București, Secția a II-a penală, l-a condamnat pe inculpatul C.M. după cum urmează:

- în baza art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a), art. 74 alin. (1) lit. c) și art. 76 alin. (1) lit. a) C. pen., la 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.;

- în baza art. 5 din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a), art. 74 alin. (1) alin. 1 lit. c) și art. 76 alin. (1) lit. c) C. pen., la 2 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.;

- în baza art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 37 lit. a), art. 74 alin. (1) lit. c) și art. 76 alin. (1) lit. d) C. pen., la un an închisoare.

În temeiul art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 alin. (3) C. pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa de 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În temeiul art. 7 din Legea nr. 543/2002, s-a revocat grațierea acordată inculpatului pentru pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată

prin sentința penală nr. 1405 din 21 aprilie 2004 a Judecătoriei Sectorului 5 București, definitivă prin neapelare la 8 mai 2004, urmând ca inculpatul să execute alături de pedeapsa de 4 ani stabilită în cauză și restul de pedeapsă de 3 ani, 5 luni și 29 de zile, în final inculpatul C.M. având de executat o pedeapsă de 7 ani, 5 luni și 29 de zile închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În baza art. 71 C. pen., s-au interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei principale, drepturile prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În fapt, s-a reținut că, având în vedere denunțurile martorilor C.L. și Ț.M., s-a organizat prinderea în flagrant a numitului C.M., cu privire la care martorii au declarat că vinde droguri la locuința sa.

În acest scop, la data de 5 iunie 2007, s-a înmânat martorului Ț.M. suma de 100 lei compusă din bancnote ale căror serii au fost consemnate într-un proces-verbal, iar în jurul orei de 12:15, sub supravegherea organelor de poliție, martorul s-a deplasat spre locuința inculpatului C.M. Pe drum, martorul s-a întâlnit cu inculpatul, căruia i-a înmânat suma de 100 lei, după care a intrat în locuința inculpatului, unde a venit și acesta după aproximativ 10 minute, având asupra sa heroina achiziționată pentru martor, din care inculpatul a oprit o parte pentru consum propriu.

În locuința inculpatului, martorul și-a injectat heroină, după care a plecat și a predat organelor de poliție heroina cumpărată de la inculpat.

Imediat s-a procedat la percheziția locuinței inculpatului, în imobil fiind găsiți inculpatul C.M. și martorii R.I., M.C., C.D. și L.C.

Pe o măsuță a fost găsită o substanță pulverulentă despre care inculpatul a afirmat că este heroină, iar pe o masă din încăperea folosită exclusiv de inculpat au fost găsite: o folie de staniol cu urme de substanță maronie arsă, 3 seringi folosite și un capac de seringă, toate prezentând urme de substanță, și un pachet de țigări pe care se afla o substanță pulverulentă maronie.

Asupra inculpatului a fost găsită suma de 35 lei, în componerea căreia au fost identificate o bancnotă de 10 lei și două bancnote de câte 5 lei, ale căror serii corespundeau cu cele înscrise în procesul-verbal.

Din raportul de constatare tehnico-științifică, rezultă că cele 3 seringi și capacul de seringă prezintă urme de heroină, iar substanța predată de martorul denunțator și cea găsită cu ocazia percheziției în locuința inculpatului este heroină.

Inculpatul a declarat apel solicitând sã se dea o mai mare eficienã dispozițiilor art. 76 C. pen.

Prin decizia nr. 150 din 9 iunie 2008, Curtea de Apel București, Secția I penalã, a respins ca nefondat apelul declarat de inculpat.

Instanța de apel a avut în vedere cã, reținând în favoarea inculpatului circumstanțe atenuante, prima instanță a redus pedepele sub limita minimã prevãzută de lege pentru infracțiunile comise, iar pedeapsa finalã de 7 ani, 5 luni și 29 de zile închisoare este rezultatul incidenței dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 543/2002 referitoare la revocarea grațierii, așa încât critica referitoare la greșita individualizare a pedepsei nu este fondatã.

Inculpatul a declarat recurs, în motivarea cãruia a susținut, în principal, cã în cauzã nu erau incidente dispozițiile art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen., ci ale art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen. și cã în mod greșit a fost revocatã grațierea condiționatã, întrucât infracțiunile deduse judecãții au fost comise dupã trecerea termenului de 3 ani prevãzut în art. 7 din Legea nr. 543/2002.

Recursul este fondat pentru urmãtoarele considerente:

Din examinarea actelor dosarului rezultã cã, în mod greșit, s-a reținut existența pluralității de infracțiuni în forma recidivei postcondamnatorii prevãzute în art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen., deși în cauzã erau întrunite elementele constitutive ale recidivei postexecutorii prevãzute în art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen.

De asemenea, greșit s-a reținut cã în cauzã sunt incidente dispozițiile art. 7 din Legea nr. 543/2002.

Astfel, se reține cã în cauzã existã pluralitate de infracțiuni în forma recidivei, primul termen al acesteia constituindu-l condamnarea la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare aplicatã, pentru infracțiunea de furt calificat, prin sentința penalã nr. 1405 din 21 aprilie 2004 a Judecãtoriei Sectorului 5 București, rãmasã definitivã prin neapelare la 8 mai 2004, pedeapsã grațiatã condiționat conform Legii nr. 543/2002.

Potrivit art. 120 alin. (1) C. pen., „grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executãrii pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoarã.”

În cazul grațierii condiționate, pe durata unui termen condiție prevãzut de actul de clemență, înlăturarea executãrii pedepsei are caracter provizoriu, executarea pedepsei fiind definitiv înlăturatã numai dupã împlinirea acestuia.

Grațierea acordatã prin Legea nr. 543/2002 este o grațiere condiționatã, executarea pedepselor fiind definitiv înlăturatã, potrivit art. 7,

dacă în termen de 3 ani cei grațiați nu săvârșesc o infracțiune cu intenție.

Este de reținut și faptul că, potrivit art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002, „atunci când legea de grațiere intră în vigoare înaintea rămânării definitive a hotărârii de condamnare, grațierea își produce efectele numai de la rămânerea definitivă a hotărârii.”

Așa fiind, în speță, grațierea pedepsei de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatului C.M. prin sentința penală nr. 1405 din 21 aprilie 2004 și-a produs efectele, constând în înlăturarea provizorie a executării pedepsei, la data rămânării definitive a hotărârii, respectiv la 8 mai 2004. De la această dată a început să curgă și termenul condiție de 3 ani prevăzut în art. 7 din Legea nr. 543/2002, astfel încât acesta s-a împlinit înainte de data de 5 iunie 2007, când inculpatul a comis faptele deduse judecății.

În consecință, se constată că, la data săvârșirii infracțiunilor, executarea pedepsei de 3 ani și 6 luni închisoare era definitiv înlăturată ca efect al grațierii. Cum infracțiunile deduse judecății au fost comise după grațierea totală a acestei pedepse, în cauză sunt incidente dispozițiile art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen., și nu cele ale art. 37 alin. (1) lit. a) din același cod.

Din aceleași considerente nu se mai putea revoca beneficiul grațierii și nu se mai putea dispune executarea restului de pedeapsă rămas neexecutat pe lângă pedeapsa aplicată în cauză.

În consecință, recursul a fost admis și, conform art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen., decizia penală nr. 150 din 9 iunie 2008 și sentința penală nr. 281 din 10 martie 2008 au fost casate numai cu privire la greșita aplicare a dispozițiilor art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen. și art. 7 din Legea nr. 543/2002, au fost înlăturate dispozițiile art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen. și s-a făcut aplicarea art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen. pentru fiecare dintre infracțiunile săvârșite de către inculpat, a fost înlăturată aplicarea art. 7 din Legea nr. 543/2002 cu privire la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 1405 din 21 aprilie 2004, definitivă prin neapelare la 8 mai 2004, inculpatul urmând să execute pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen.

II. Pedepsele

2. Individualizarea pedepsei. Cauză de reducere a pedepsei. Circumstanțe atenuante

C. pen., art. 74, art. 76
Legea nr. 143/2000, art. 16

În cauzele referitoare la infracțiunile prevăzute în art. 2-10 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, dacă instanța reține în favoarea inculpatului atât cauza de reducere la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege reglementată în art. 16 din Legea nr. 143/2000, cât și circumstanțele atenuante prevăzute în art. 74 C. pen., va reduce minimul special al pedepsei la jumătate, potrivit art. 16 din Legea nr. 143/2000 și va coborî pedeapsa sub această limită, ca efect al reținerii circumstanțelor atenuante, conform art. 76 C. pen.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 1006 din 19 martie 2008

Prin sentința penală nr. 1327 din 4 octombrie 2007, pronunțată de Tribunalul București, în baza art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, modificată prin Legea nr. 522/2004, cu aplicarea art. 74 și art. 76 alin. (1) lit. a) C. pen. și art. 16 din Legea nr. 143/2000, a fost condamnată inculpata A.I. la 4 ani închisoare, iar în baza art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, modificată prin Legea nr. 522/2004, cu aplicarea art. 16 din Legea nr. 143/2000, la un an închisoare.

S-au contopit pedepsele aplicate și s-a dispus ca inculpata să execute pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare.

Pentru a pronunța această soluție, pe baza probelor administrate, instanța de fond a reținut că, la 7 iunie 2007, inculpata a vândut martorului cu identitate protejată V.G. o doză de heroină contra sumei de 50 lei, asupra sa fiind găsite 5 doze de heroină și 45 comprimate de Sintalgon destinate consumului propriu, precum și mai multe obiecte purtătoare de urme de heroină.

Prin decizia nr. 397/A din 12 decembrie 2007, Curtea de Apel București, Secția I penală, a admis apelul declarat de inculpată, a desființat în parte sentința și, în fond, a descontopit pedeapsa rezultantă în pedepsele componente, pe care le-a repus în individualitatea lor, a făcut aplicarea dispozițiilor art. 74 și art. 76 C. pen. și în ce privește infracțiunea prevăzută în art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 și a condamnat pe inculpată la un an închisoare.

Instanța de apel a dispus ca inculpata să execute pedeapsa cea mai grea, de 4 ani închisoare.

În termen legal, împotriva acestei hotărâri au declarat recurs procurorul și inculpata.

Prin motivele scrise, procurorul a susținut, în esență, că hotărârea este nelegală sub aspectul pedepsei aplicate inculpatei pentru infracțiunea prevăzută în art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, care în contextul reținerii dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 143/2000 și ale dispozițiilor art. 74 și art. 76 C. pen., se situa sub quantumul de un an închisoare stabilit de instanța de apel.

Recurenta inculpată a solicitat, între altele, reducerea pedepsei aplicate, prin acordarea unei eficiențe sporite efectelor reținerii dispozițiilor art. 74 și art. 76 C. pen.

În drept, în susținerea motivelor de recurs, procurorul a invocat cazul de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 14 C. proc. pen., iar recurenta inculpată, între altele, de asemenea, cazul de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 14 C. proc. pen.

Examinând legalitatea hotărârilor atacate atât în raport cu criticile formulate, cât și cu dispozițiile legale invocate, se constată că recursurile declarate sunt fondate pentru următoarele considerentele:

Într-adevăr, în mod justificat, prin decizia recurată, instanța de apel a considerat corectă operațiunea de aplicare a dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 143/2000 pentru ambele infracțiuni deduse judecății, atâta timp cât, în urma denunțului făcut de inculpată, s-a facilitat identificarea și tragerea la răspundere penală a inculpatului S.R. Tot astfel, prin hotărârea recurată, instanța de apel a corectat omisiunea instanței de fond, ce a constatat în nereținerea circumstanțelor atenuante și pentru infracțiunea prevăzută în art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000. Dar, deși a reținut aceste dispoziții de favoare în mod corect, instanța de apel a operat o singură reducere a pedepsei aplicate pentru infracțiunea prevăzută în art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, numai ca efect al reținerii circumstanțelor atenuante judiciare.

Prin urmare, un prim efect al aplicării dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 143/2000 era reducerea la jumătate a minimumului special al pedepsei stabilit de lege pentru infracțiunea prevăzută în art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, devenind un an închisoare, al doilea fiind reducerea pedepsei sub această limită de un an, ca efect al reținerii în favoarea inculpatei a dispozițiilor art. 74 și art. 76 C. pen.

Stabilind o pedeapsă de un an închisoare pentru infracțiunea prevăzută în art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, instanța de

apel a încălcat aceste dispoziții legale, stabilind o pedeapsă în alte limite, aspect sub care sunt fondate recursurile declarate de procuror și inculpată.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen., recursurile au fost admise, decizia penală atacată a fost casată cu privire la individualizarea pedepsei, pedeapsa rezultantă a fost descontopită în pedepsele componente, pedeapsa aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, modificată prin Legea nr. 522/2004, cu aplicarea art. 74 și art. 76 alin. (1) lit. d) C. pen. și art. 16 din Legea nr. 143/2000, a fost redusă de la un an închisoare la 10 luni închisoare, iar în baza art. 33 și art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen., pedepsele aplicate au fost contopite, inculpata urmând să execute pedeapsa cea mai grea, de 4 ani închisoare.

3. Circumstanțe agravante legale. Săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună. Constituirea unui grup infracțional organizat. Infracțiune continuă

C. pen., art. 75 alin. (1) lit. a)
Legea nr. 39/2003, art. 7 alin. (1)

1. Circumstanța agravantă legală prevăzută în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen., referitoare la săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună, presupune ca făptuitorii să acționeze împreună în aceleași condiții de loc și de timp, întrucât numai în acest caz fapta prezintă o pericolozitate sporită, pentru că făptuitorii se ajută reciproc, iar cooperarea la săvârșirea faptei le mărește forța de acțiune și le creează condiții de natură să îngreuneze descoperirea faptei și identificarea lor. În consecință, această circumstanță agravantă nu poate fi reținută în cazul în care persoanele inculpate pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de migranți nu au acționat împreună, ci separat, în locuri și în perioade de timp diferite.

2. Infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, referitoare la constituirea unui grup infracțional organizat, implică o acțiune de constituire a grupului, activitatea infracțională prelungindu-se în mod natural până în momentul intervenției unei acțiuni contrare care o întrerupe, fără a fi necesară o hotărâre pentru prelungirea activității infracționale și, prin urmare, îmbracă forma unei infracțiuni continue.

Prin sentința penală nr. 294 din 2 octombrie 2007 pronunțată de Tribunalul Mehedinți, în baza art. 71 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., au fost condamnați inculpații C.D. și M.F.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. d) C. proc. pen., au fost achitați inculpații pentru infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 41-42 C. pen.

În baza art. 20 C. pen. raportat la art. 70 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001, a fost condamnat inculpatul M.A.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că, în cursul lunii martie 2007, inculpatul M.F. a fost contactat telefonic de către cetățeanul străin H.S., căruia inculpatul i-a propus să acționeze împreună, în vederea scoaterii ilegale a unor cetățeni străini, din România în Ungaria.

Inculpatul M.F. a luat legătura, tot telefonic, cu coinculpatul C.D., agent de poliție la punctul de trecere a frontierei Cenad, care a acceptat și el propunerea făcută de inculpatul M.F.

Astfel, cei trei au stabilit ca cetățenii străini care se aflau legal în România să fie contactați de numitul H.S., pentru a li se înlesni acestora trecerea ilegală a frontierei, urmând ca de la fiecare cetățean străin să se primească suma de 3.000 euro, din care, pentru sprijinul acordat, inculpatul M.F. urma să primească suma de 500 euro de la fiecare migrant, iar inculpatul C.D., suma de 1.300 euro. În acest scop, inculpatului M.F. îi revenea sarcina de a călăuzi pe teritoriul României migrații, urmând ca apoi să-i predea inculpatului C.D. în apropierea punctului de trecere a frontierei Cenad, după care, acesta din urmă, să le înlesnească trecerea frauduloasă a graniței până în Ungaria, cu ajutorul autoturismului său.

În concret, s-a stabilit că:

1. La 25 mai 2007, inculpatul M.F. a fost contactat telefonic de către H.S., care i-a comunicat că, în cursul aceleiași zile, va trimite un cetățean străin cu trenul de la București la Timișoara, urmând ca inculpatul, potrivit planului stabilit, să-i înlesnească trecerea frauduloasă a frontierei. Inculpatul M.F. s-a deplasat cu autoturismul la Timișoara, unde avea stabilit să se întâlnească cu inculpatul M.A., cetățean străin, pe care urma să-l recunoască după semnalmente ce i-au fost transmise prin telefon de către numitul H.S.

Inculpatul M.F. l-a transportat pe cetățeanul străin, inculpatul M.A., în schimbul sumei de 500 euro, cu autoturismul său, din Timi-

șoara până în apropiere de localitatea Lovrin, unde urma să fie preluat de inculpatul C.D.

Pe baza acestei înțelegeri, în seara zilei de 25 mai 2007, inculpatul M.F. a ajuns cu cetățeanul străin în apropiere de localitatea Lovrin, unde a fost așteptat de inculpatul C.D., care l-a preluat pe inculpatul M.A. în autoturismul său, în apropiere de punctul de trecere a frontierei. Inculpatul C.D. l-a introdus pe inculpatul M.A. în portbagajul autoturismului, pentru a-i mijloci astfel trecerea frauduloasă a frontierei.

În momentul în care inculpatul C.D., fiind îmbrăcat în uniforma de agent de poliție de frontieră, a ajuns în punctul de trecere a frontierei, a fost prins în flagrant în timp ce încerca să scoată ilegal din țară pe inculpatul M.A.

De asemenea, organele de urmărire penală l-au reținut și pe inculpatul M.F., asupra căruia s-a descoperit o bancnotă de 500 euro, bani pe care îi primise de la cetățeanul străin M.A.

2. Instanța a reținut că și la data de 29 martie 2007, aceeași inculpați, tot prin intermediul numitului H.S., în aceeași modalitate, au organizat și reușit scoaterea ilegală din țară, tot prin punctul de trecere a frontierei Cenad, și a cetățeanului străin J.A., care a fost descoperit de autoritățile ungare, având asupra sa acte de identitate românești false.

Prima instanță, stabilind această stare de fapt, a reținut că inculpații M.F. și C.D. se fac vinovați de săvârșirea infracțiunii de trafic de migranți prevăzută în art. 71 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001, comisă în condițiile art. 41 alin. (2) C. pen., iar inculpatul M.A. se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 20 C. pen. raportat la art. 70 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001.

Cu privire la infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 41-42 C. pen., pentru care au fost trimiși în judecată inculpații M.F. și C.D., prima instanță a reținut că nu sunt întrunite elementele constitutive ale acesteia.

Împotriva sentinței a formulat apel, între alții, procurorul.

În apelul procurorului, sentința a fost criticată pentru nelegalitate și netemeinicie arătându-se, în principal, că în mod greșit s-a dispus achitarea inculpaților M.F. și C.D. pentru infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003.

Motivele de apel au fost suplimentate oral, procurorul de ședință arătând că hotărârea primei instanțe este nelegală și pentru faptul că nu s-a reținut circumstanța agravantă prevăzută în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. cu privire la infracțiunea prevăzută în art. 71 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001.

Prin decizia nr. 38 din 4 martie 2008, Curtea de Apel Craiova, Secția penală, a admis apelul declarat de procuror, a desființat în parte sentința apelată și, rejudecând în fond, între altele, în baza art. 7 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 41-42 C. pen., a condamnat pe inculpații C.D. și M.F.

Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs, între alții, procurorul.

Procurorul, în motivele de recurs, a solicitat, în principal, reținerea cu privire la infracțiunea prevăzută în art. 71 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001 a agravantei prevăzute în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. și înlăturarea art. 41-42 C. pen. din încadrarea juridică a infracțiunii prevăzute în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, întrucât această infracțiune este o infracțiune continuă, și nu continuată.

Recursul este fondat, pentru următoarele considerente:

Cu privire la primul motiv de recurs formulat de procuror, referitor la nereținerea circumstanței agravante prevăzute în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. pentru infracțiunile prevăzute în art. 71 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001, instanța de recurs constată că circumstanța agravantă prevăzută în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. se referă la comiterea unei infracțiuni de trei sau mai multe persoane împreună. Introducerea în lege a acestei circumstanțe agravante a fost determinată de faptul că, cooperarea mai multor persoane la săvârșirea faptei mărește forța de acțiune a acestora și le dă mai multă îndrăzneală, le creează condiții de natură să îngreuneze descoperirea faptei și identificarea lor. Pentru reținerea circumstanței agravante prevăzute în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. este necesar ca făptuitorii să acționeze împreună în aceleași condiții de loc și timp, fiindcă numai astfel fapta prezintă o pericolozitate sporită, întrucât făptuitorii se ajută reciproc.

Pornind de la aceste considerații, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că în cauza de față nu poate fi reținută această circumstanță agravantă, întrucât la comiterea infracțiunii de trafic de migrații inculpații nu au acționat împreună, ci au acționat separat, în perioade de timp și locuri diferite.

Cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs, referitor la greșita reținere a dispozițiilor art. 41-42 C. pen. în încadrarea juridică a faptei prevăzute în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, instanța de recurs constată că această susținere a procurorului este fondată, întrucât infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 presupune o singură acțiune, care continuă în timp până când o intervenție a autorilor sau a făptuitorului curmă activitatea respectivă. Semnul

distinctiv al infracțiunii continue constă în aceea că acțiunea infracțională, prin natura ei, continuă, durează în timp, fără a se cere o hotărâre pentru a prelungi această durată.

În cauza de față, constituirea grupului infracțional s-a realizat o singură dată și el și-a continuat activitatea în timp, în mod natural, fără o hotărâre pentru a prelungi această durată. Aceasta, spre deosebire de infracțiunea continuată care atrage aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și care presupune realizarea mai multor acțiuni infracționale, la diferite intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale.

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul declarat de procuror împotriva deciziei nr. 38 din 4 martie 2008 a Curții de Apel Craiova, Secția penală, pentru cazul de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 17 C. proc. pen., a casat decizia atacată și sentința penală nr. 294 din 2 octombrie 2007 pronunțată de Tribunalul Mehedinți cu privire la inculpații M.F. și C.D., numai în partea privind greșita încadrare juridică a faptei prevăzute în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, prin reținerea art. 41-42 C. pen., texte a căror aplicare a înlăturat-o.

4. Circumstanțe agravante legale. Săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună. Trafic de persoane. Încadrare juridică. Publicitatea ședinței de judecată. Declarația ședinței secrete

C. pen., art. 75 alin. (1) lit. a)

C. proc. pen., art. 290 alin. (2) și (3)

Legea nr. 678/2001, art. 12 alin. (2) lit. a)

1. Infracțiunea de trafic de persoane săvârșită de mai multe persoane împreună se încadrează în prevederile art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001. În acest caz, instanța nu poate reține în sarcina inculpaților și circumstanța agravantă prevăzută în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen., referitoare la săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună, întrucât săvârșirea faptei de mai multe persoane împreună se regăsește, ca element circumstanțial de agravare, în conținutul infracțiunii de trafic de persoane prevăzută în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, aceeași împrejurare neputând conduce la o dublă agravare a răspunderii penale.

2. În acord cu Deciziile nr. XVI din 19 martie 2007 și nr. XLIX (49) din 4 iunie 2007, pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de

Casație și Justiție, fapta inculpaților de a recruta, transporta și caza victime majore, în aceleași condiții de loc și de timp, prin înșelăciune, obligându-le la practicarea prostituției și însușindu-și sume de bani provenite din practicarea prostituției de către victime fără acordul acestora, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii unice de trafic de persoane în forma continuată, prevăzută în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.

3. În cazul infracțiunii de trafic de persoane majore prevăzută în art. 12 din Legea nr. 678/2001, instanța poate declara, în condițiile art. 290 alin. (2) C. proc. pen., ședință secretă pentru tot cursul judecării cauzei, în conformitate cu prevederile art. 290 alin. (3) din același cod.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 2191 din 18 iunie 2008

1. Prin sentința nr. 426 din 27 septembrie 2007 a Tribunalului Argeș, Secția penală, s-a schimbat încadrarea juridică, în baza art. 334 C. proc. pen., privind pe inculpații T.F., T.A., T.I. și T.M., din infracțiunea prevăzută în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001 și art. 329 alin. (1) C. pen. cu aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (2) și art. 33 lit. a) C. pen., iar pentru inculpatul T.F. și a dispozițiilor art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen., în câte o singură infracțiune prevăzută în art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (2) C. pen., iar pentru inculpatul T.F. și a dispozițiilor art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen.

A condamnat pe inculpații T.F., T.A., T.I. și T.M. pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism prevăzută în art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (2) C. pen., iar pentru inculpatul T.F. și a dispozițiilor art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen.

Examinând probele administrate, instanța a reținut, în esență, ca situație de fapt, că în perioada 2004-2005 inculpații T.F., T.A., T.I. și T.M. au recrutat părțile vătămate și le-au transportat în Spania, unde le-au asigurat cazarea în apartamente închiriate. Părțile vătămate au practicat prostituția fără a fi constrânse în acest sens, iar o parte din sumele încasate au fost expediate în țară pe numele inculpaților.

2. Împotriva acestei sentințe penale au declarat apel procurorul și inculpații.

Procurorul a criticat hotărârea primei instanțe pentru următoarele motive: instanța a apreciat în mod greșit probele administrate și, în consecință, a schimbat încadrarea juridică a faptelor și nu a reținut în

sarcina fiecăruia circumstanța agravantă prevăzută în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen.

Inculpații au criticat hotărârea primei instanțe pentru nelegalitate, în sensul că în mod greșit s-a reținut în sarcina lor săvârșirea faptelor pentru care au fost condamnați, considerând că aceste fapte nu există și, în consecință, au solicitat achitarea în baza dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. a) C. proc. pen.

Examinând sentința supusă apelului din punct de vedere al motivelor invocate, în conformitate cu dispozițiile art. 371 C. proc. pen., curtea de apel a constatat următoarele:

Inculpatul T.I. a recrutat pe părțile vătămate P.P. și S.M. În acest scop, s-a deplasat la domiciliul acestora și a afirmat că le va duce la muncă în Franța sau Spania, precizând că este vorba de spălatul vaselor sau munci menajere. În aceeași perioadă, inculpatul T.I. a recrutat-o și pe partea vătămata V.M., căreia aparent i-a oferit un loc de muncă la un restaurant din Spania.

La 3 septembrie 2004, inculpatul, după ce a procurat documente de identitate pentru părțile vătămate, a ieșit cu acestea din țară. În Spania, părților vătămate li s-au luat pașapoartele, au fost cazate într-un apartament închiriat de inculpatul T.F. și obligate să se prostitueze, în perioada 2004-2005 inculpatul realizând din activitatea infracțională suma de 2.482 euro.

La începutul anului 2005, inculpatul T.A. a recrutat pe partea vătămată S.G., promițându-i că îi va asigura un loc de muncă într-un restaurant din Spania. Inculpatul a transportat-o în Spania, achitând contravaloarea transportului. Așa cum rezultă din declarația părții vătămate, aceasta a fost cazată într-un apartament, unde locuiau și alte femei provenite din România, obligate de inculpat să se prostitueze. Din declarația părții vătămate rezultă că a practicat prostituția aproximativ 10 luni, perioadă în care a obținut suma de 60.000 euro, bani pe care i-a dat inculpatului T.A. sau numitei E.F., care strângea banii pentru el. Același inculpat împreună cu inculpatul T.M. au recrutat, la începutul anului 2004, și pe partea vătămată B.N. Partea vătămată a fost obligată să se prostitueze în condițiile menționate mai sus pentru celelalte părți vătămate. Din declarațiile acestei părți vătămate rezultă că pentru inculpat se prostituau E.F., M.M., D.V. și R.L. S-a stabilit că în numele inculpatului s-au efectuat din Spania 22 de transferuri bănești, sumele totale fiind de 11.312 euro și 983 USD.

Inculpatul T.F. a recrutat pe părțile vătămate P.I., E.E. și B.N., cărora le-a promis locuri de muncă în agricultură. În realitate, ajunse

în Spania, părțile vătămate au fost obligate să se prostitueze pentru inculpat. Relevantă este declarația părții vătămate E.E., care a arătat că s-a prostituat pentru inculpat și a obținut în urma acestei activități suma de 35.000 euro, bani pe care i-a înmănat inculpatului.

Din actele dosarului rezultă că, în perioada 2004-2005, inculpatul a avut cinci ieșiri în afara țării, iar pe numele lui s-au operat 17 transferuri bănești, primind 11.505 euro și 5.214 USD.

În ceea ce-l privește pe inculpatul T.M., din probele administrate rezultă că, în cursul lunii august 2004, a recrutat pe părțile vătămate B.C. și G.S., promițându-le locuri de muncă oneste în Spania. Părțile vătămate, odată ajunse în această țară, au fost obligate să se prostitueze. Partea vătămată B.C. a declarat că a obținut din prostituție suma de 10.000 euro pe care i-a înmănat-o inculpatului.

Prin urmare, susținerile inculpaților, potrivit cărora faptele reținute în sarcina lor nu există și s-ar impune achitarea în baza dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., nu sunt fondate.

Apelul procurorului este fondat în ceea ce privește încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților.

Având în vedere situația de fapt expusă, precum și Decizia nr. XVI din 19 martie 2007, pronunțată în interesul legii de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, rezultă că fiecare inculpat a comis, în concurs real, infracțiunea prevăzută în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și, respectiv, infracțiunea prevăzută în art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., mai puțin inculpatul T.A., pentru care nu se pot reține dispozițiile art. 41 alin. (2) C. pen.

Totodată, apelul procurorului este fondat și în ceea ce privește al doilea motiv invocat, în sensul că în mod greșit prima instanță nu a reținut în sarcina fiecărui inculpat circumstanța agravantă prevăzută în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. Așa cum rezultă din probele administrate în cauză, infracțiunile au fost săvârșite de către inculpați împreună, aspect ce impune reținerea circumstanței agravante prevăzută în art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen.

Așa fiind, prin decizia nr. 16/A din 19 februarie 2008, Curtea de Apel Pitești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, a admis apelul declarat de procuror împotriva sentinței penale nr. 426 din 27 septembrie 2007, a înlăturat schimbarea încadrării juridice și, în consecință:

- a condamnat pe inculpatul T.F. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea

art. 41 alin. (2), art. 37 alin. (1) lit. b) și art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. și a infracțiunii prevăzute în art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2), art. 37 alin. (1) lit. b) și art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen.; a făcut aplicarea art. 33, art. 34 C. pen.;

- a condamnat pe inculpații T.I. și T.M. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) și art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. și a infracțiunii prevăzute în art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) și art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen.; a făcut aplicarea art. 33, art. 34 C. pen.;

- a condamnat pe inculpatul T.A. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. și a infracțiunii prevăzute în art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen.; a făcut aplicarea art. 33, art. 34 C. pen.

A respins, ca nefondate, apelurile formulate de inculpați.

3. Împotriva acestei decizii penale au declarat recurs procurorul și inculpații.

În recursul procurorului, decizia este criticată ca nelegală prin prisma cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 17 C. proc. pen., solicitându-se, în baza art. 334 C. proc. pen., schimbarea încadrării juridice dată faptelor pentru toți inculpații în infracțiunea prevăzută în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., și a art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen. pentru inculpatul T.F.

Cu ocazia dezbaterilor orale, reprezentantul parchetului și-a extins motivele de recurs depuse în scris și cu acela privind soluționarea cauzei la instanța fondului în condiții de nepublicitate, deși niciuna dintre părți nu era minoră.

În recursurile inculpaților, decizia recurată a fost criticată, între altele, prin prisma cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 17 C. proc. pen., iar în recursurile inculpaților T.A. și T.I., și prin prisma cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 18 C. proc. pen.

Examinând actele și lucrările dosarului, decizia recurată în raport cu motivele de critică invocate și cu cazurile de casare sus-indicate, Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru următoarele considerente – relative la greșita încadrare juridică dată faptelor pentru toți inculpații – constată că recursurile declarate sunt fondate și urmează a le admite ca atare în temeiul dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen.

A. a) Cu privire la recursul declarat de procuror, relativ la motivul de critică vizând soluționarea cauzei la instanța de judecată în condiții de nepublicitate și, pe cale de consecință, solicitându-se casarea ambe-

lor hotărâri și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție are în vedere nepertinența acestuia, întrucât prin încheierea de ședință de la termenul din 6 martie 2007 prima instanță, luând act de acordul iterat de reprezentantul parchetului și apărătorii celor patru inculpați, a dispus în conformitate cu prevederile art. 290 alin. (3) C. proc. pen. ca ședințele de judecată să fie secrete pe „toată durata judecării cauzei la instanța de fond.”

b) Este fondată, însă, critica în sensul că faptelor imputate celor patru inculpați li s-a dat o greșită încadrare juridică – ceea ce atrage incidența în speță a cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 17 C. proc. pen. și care le profită și recurenților inculpați în totalitate.

Cu titlu de premisă, se reține că instanța de apel a stabilit corect situația de fapt. Inculpații au recrutat, așa cum se arată în decizie, au transportat și au cazat în apartamente închiriate părțile vătămate, dar și alte femei neidentificate, recrutarea făcându-se prin înșelăciune, în sensul că le vor ajuta să se angajeze fie ca muncitoare în agricultură, fie ca femei de serviciu sau chelnerițe în restaurante, în Spania. Ajungând la destinație, inculpații le-au luat pașapoartele, obligându-le să se prostitueze în favoarea lor și însușindu-și sume importante de bani din activitatea de prostituție desfășurată fără acordul părților vătămate.

În raport cu această situație de fapt și cu cele stabilite în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. XVI din 19 martie 2007, încadrarea juridică corectă a faptelor săvârșite era numai în dispozițiile art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. pentru fiecare inculpat și art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen. pentru inculpatul T.F.

Pentru existența concursului real de infracțiuni, se arată în decizie, este necesar ca inculpații să acționeze asupra altor persoane, fără a întrebuiința constrângerea, în sensul îndemnului sau înlesnirii, tragerii de foloase din practicarea prostituției, recrutării sau traficării în același scop, prostituția fiind practică de bună voie de acele persoane, iar ulterior să acționeze asupra aceluiași persoane prin modalitățile arătate în art. 12 alin. (1) din Legea nr. 678/2001.

În speță, părțile vătămate au fost de la bun început induse în eroare de inculpați în legătură cu activitățile pe care le vor desfășura în Spania, iar ulterior au fost constrânse prin ridicarea pașapoartelor și, astfel, lipsite de libertatea de a renunța la acele activități. În niciun moment, rezultă din probele administrate în timpul procesului penal, părțile vătămate nu au fost de acord să practice prostituția.

De asemenea, nu trebuiau aplicate dispozițiile art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen. în ceea ce privește încadrarea juridică în infracțiunea de trafic

de persoane, deoarece agravanta respectivă se regăsește în incriminarea mai gravă din art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, neputându-se reține un concurs între aceleași circumstanțe agravante.

În ceea ce-l privește pe inculpatul T.A., ar fi trebuit să se rețină la încadrarea juridică și aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., deoarece rezultă din probatoriul administrat că a recrutat mai multe persoane, respectiv pe S.G., B.N. și M.M. (împreună cu inculpatul T.M.), D.V. și R.L. Acestea din urmă nu au putut fi audiate în cauză, dar faptul că se prostituau pentru inculpat rezultă din declarațiile părților vătămate S.G. și B.N., precum și din declarația dată de inculpat la urmărirea penală. Această încadrare juridică este în acord cu Decizia dată în interesul legii de instanța supremă nr. XLIX din 4 iunie 2007.

B. a) Cu privire la recursurile declarate de inculpați, referitor la motivul de critică privind greșita încadrare juridică dată faptelor de instanța de apel, solicitându-se schimbarea acesteia într-o unică infracțiune prevăzută în art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., acesta este nepertinent, având în vedere considerațiile deja expuse cu ocazia evaluării motivelor de critică ale procurorului care au configurat că încadrarea juridică riguros corectă a faptelor celor patru recurenți era numai în dispozițiile art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. pentru fiecare inculpat și reținerea dispozițiilor art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen. pentru inculpatul T.F.

b) Nu este întemeiată nici critica relativă la incidența cazului de casare prevăzut în art. 385⁹ alin. (1) pct. 18 C. proc. pen. pretinsă de recurenții inculpați T.A. și T.I., întrucât în speță nu există o contradicție esențială, necontrovertată și ireconciliabilă, între actele și lucrările dosarului și hotărârea judecătorească de condamnare pronunțată.

Din probele administrate, respectiv declarațiile părților vătămate, cele ale martorilor, situația intrărilor și ieșirilor inculpaților din țară, procesele-verbale de recunoaștere de pe planșa fotografică, rezultă cu certitudine participarea infracțională a acestor doi recurenți inculpați.

Astfel, inculpatul T.I. s-a ocupat personal de recrutarea părților vătămate P.P. și S.M., deplasându-se la domiciliul acestora în prezența martorului A.C. În discuțiile purtate cu părinții părților vătămate, martorii S.N. și N.S., inculpatul a afirmat că le va duce pe fete la muncă în Franța sau Spania, precizând că este vorba de spălătul vaselor sau munci menajere. În aceeași perioadă, a fost recrutată și partea vătămată V.M., căreia i s-a oferit de către inculpatul T.I. un loc de muncă la un restaurant din Spania, promisiune nesinceră.

Inculpatul a procurat documentele de identitate pentru P.P. și S.M., iar la 3 septembrie 2004, împreună cu acestea și V.M., au ieșit din țară. În Spania, părților vătămate li s-au luat pașapoartele, au fost cazate într-un apartament închiriat de inculpatul T.F. și obligate să se prostitueze. Pe numele inculpatului s-au înregistrat șapte transferuri bănești în valoare totală de 2.482 euro.

Concomitent, în sarcina inculpatului T.A. se reține că la începutul anului 2005 a recrutat pe S.G., promițându-i că îi va asigura un loc de muncă într-un restaurant, astfel că împreună cu aceasta și E.F. s-au deplasat în Spania, inculpatul achitând contravaloarea transportului.

Partea vătămată precizează că a fost cazată într-un apartament, unde locuiau și alte femei provenite din România și obligată de inculpat să se prostitueze, practicând această activitate timp de 10 luni de zile și realizând circa 60.000 euro, bani pe care i-a dat direct inculpatului T.A. ori numitei E.F., cea care strângea banii pentru el.

Același inculpat și inculpatul T.M. au recrutat la începutul anului 2004 și pe B.N., din declarațiile părților vătămate reieșind că pentru el se prostituau E.F., M.M., D.V. și R.L. Pe numele inculpatului s-au efectuat din Spania 22 de transferuri bănești, primind sumele totale de 11.312 euro și 983 USD și trimițând 2.108 euro și 1.036 USD.

Pentru considerentele expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursurile declarate împotriva deciziei penale nr. 16/A din 19 februarie 2008, a casat în parte decizia recurată și sentința penală nr. 426 din 27 septembrie 2007 și, rejudecând în fond: în baza art. 334 C. proc. pen., a schimbat încadrarea juridică dată faptelor, din infracțiunile prevăzute în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001 și art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 75 alin. (1) lit. a) și art. 41 alin. (2) C. pen., în infracțiunea prevăzută în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., pentru inculpații T.F., T.I. și T.M. și, din infracțiunile prevăzute în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001 și art. 329 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 75 alin. (1) lit. a) C. pen., în cea prevăzută în art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., pentru inculpatul T.A.; în baza art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., a condamnat pe inculpații T.I., T.M. și T.A., iar în baza art. 12 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. b) C. pen. și art. 41 alin. (2) C. pen., a condamnat pe inculpatul T.F., menținând restul dispozițiilor hotărârilor atacate.

III. Minoritatea

5. Minor. Omor deosebit de grav. Concurs de infracțiuni

C. pen., art. 34 alin. (1) lit. b), art. 109, art. 176

În cazul infracțiunii de omor deosebit de grav, săvârșită de un minor, dacă instanța alege dintre pedepsele alternative prevăzute în art. 176 C. pen. pedeapsa închisorii, limita maximă specială a pedepsei închisorii aplicabilă minorului este, conform art. 109 alin. (1) C. pen., închisoarea de 12 ani și 6 luni, prin reducerea la jumătate a limitei maxime speciale de 25 de ani închisoare. În sensul art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen., prin maximul special al pedepsei închisorii, în cazul concursului de infracțiuni săvârșite de un minor, se înțelege limita maximă specială a pedepsei celei mai grele, redusă la jumătate conform dispozițiilor referitoare la pedepsele pentru minori.

I.C.C.J., Secția penală, decizia nr. 1334 din 10 aprilie 2008

Prin sentința penală nr. 246/P din 4 septembrie 2007 pronunțată de Tribunalul Bihor, în baza art. 174-176 alin. (1) lit. d) C. pen., cu aplicarea art. 99 alin. (3) C. pen., au fost condamnați inculpații T.A. și S.F. pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav la pedeapsa de 12 ani și 6 luni închisoare; în baza art. 211 alin. (2) lit. b) și (2¹) lit. a) și c) C. pen., cu aplicarea art. 99 alin. (3) C. pen., la pedeapsa de 7 ani închisoare; în baza art. 192 alin. (2) C. pen., cu aplicarea art. 99 alin. (3) C. pen., la pedeapsa de 2 ani închisoare; în baza art. 208-209 alin. (1) lit. a), g) și i) C. pen., cu aplicarea art. 99 alin. (3) C. pen., la pedeapsa de 4 ani închisoare; în baza art. 217 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 99 alin. (3) C. pen., la pedeapsa de 6 luni închisoare, iar în baza art. 20 raportat la art. 217 alin. (4) C. pen. au fost condamnați aceiași inculpați la pedeapsa de un an și 6 luni închisoare.

În baza art. 33 lit. a) raportat la art. 34 alin. (1) lit. b) C. pen., au fost contopite pedepsele aplicate în pedeapsa mai grea și s-a dispus ca inculpații să execute în regim de detenție câte 12 ani și 6 luni închisoare.

1) Prima instanță a reținut, în fapt, că în seara de 27 februarie 2007, inculpatul S.F. a luat un cuțit de la locuința sa și, împreună cu inculpatul T.A., s-au deplasat la locuința victimei C.I., au escaladat gardul și au pătruns în curtea acesteia, iar apoi au intrat într-un corp de